

Jak jsem jel Okolo Čech

Závod Okolo republiky je další z cyklistických ultra-šíleností, do které jsem se po letošním Toulání pustil. Tento závod je ale jiný. Není pevně dána žádná trasa, jen průjezdné body, které pořadatelé vybírají dle různé tematiky (letos to byly rozhledny), a je jen na závodnících, jakou trasu si zvolí. Je tedy logické, že jasnou volbou jsou nejrychlejší silnice, a tudíž kola silniční nebo gravel. Průjezdné body jsou v pevném pořadí rozmístěny v blízkosti hranic celé ČR, takže jí závodníci vlastně celou objedou. Pro nás, kteří bychom si ale na takovou nálož netroufli, je připravena i kratší verze s názvem Okolo Čech – název hovoří jasně – a odhadovanou délkou cca 900 km. No tak s chutí do toho dobrodružství.

Musím říct, že už samotné plánování trasy mi dalo zabrat. Nebylo jednoduché vybrat cestu tak, abych jel co nejvíce po asfaltu, co nejkratší cestou a přitom se vyhnul uzavírkám, kopcům, ale hlavně frekventovaným silnicím, protože nejsem sebevrah a nehodlám riskovat, že mě rodina bude oplakávat, zatímco mě budou vymotávat z kol nějakého kamionu nebo seškrabovat z masky starého BMV osmnáctiletého cápka či smývat z čelního skla superbu podnikatele, na kterého se nevztahují dopravní zákony... Ale protože brouzdat se v mapách mě baví podobně jako číst si zajímavou knížku, pohrál jsem si s tím bez velkého odporu. Těšil jsem se také, že po závodech v terénu si odpočinu od nočního ležení s kolem někde po skalách a zarostlých stráních, ale zároveň jsem se dost bál právě provozu. Zkrátka jsem se s napětím vydal na neprobádané území.

Do místa startu na okraji Krkonoš, do Žacléře, jsem vyrazil už v pátek odpoledne, protože od nás z Brd to není zrovna za rohem. Pořadatelé měli připraveno ubytování pro dálkaře v místní škole. Toho jsem využil a zabral si místečko v tělocvičně. Pak jsem zamířil na večeri do jedné restaurace, kde jsem se potkal s dvěma dalšími jezdci – oba také nováčci. Na rozdíl ode mě měli ubytování v penzionech. Také jsem to zvažoval, ale když je tu ta možnost přenocovat zadarmo... Možná jsem si měl přeci jen připlatit. Dobrodružství začalo totiž už v noci. Nejdříve nám do tělocvičny nalétlo několik sršňů a proháněli se pod stropem jak letka dost hlučných bombardérů, dokud se nezhaslo. Pak je vystřídaly zvuky řezaného dříví a dobře rozjetého motokrosového závodu proloženého občasným nesrozumitelným žbrbláním a mumláním.

Není tedy divu, že jsem na start na náměstí dorazil už s jistým hendikepem spánkového deficitu. Počasí také nevypadalo příliš optimisticky. Předpověď vyhrožovala celodenním deštěm už od včera. Ten se naštěstí zatím nekonal. Pozoroval jsem závodníky a jejich stroje. K mému údivu převažovala kola typu gravel, jichž nejsem zrovna velkým příznivcem a nikdy jsem nechápal jejich smysl. Nás silničkářů bylo podstatně míň. Krom toho se objevilo i pár horských kol a dokonce i jeden krásný velomobil.

V sobotu, 20.8.2022 v 10:00 startujeme. Skoro všichni zamířili k jihu, kde mohou na gravlech objet terénem uzavřenou hlavní silnici. Hrstka nás ostatních se vydává na opačnou stranu objížďkou po asfaltu.

Je to parádní svižná jízda převážně z kopce až do Trutnova. Tady jsem se trhnul a mířím do nejbližšího otevřeného cykloservisu. Potřebuji nový plášť, protože já hajdalák lajdácká jsem si až 5 minut před

startem všiml, že můj sjetý zadní plášť vykazuje až takové opotřebení, že se z něj šklebí dokonce jedna díra. Zítra, tedy v neděli, bych asi těžko sháněl nový. Vybaven takovou rezervou mohu v klidu pokračovat. Díky Trackerům, malým GPS sledovacím přístrojům, nás mohou online sledovat nejen pořadatelé, jestli nešidíme, ale i fanoušci a vlastně i my sami sebe navzájem. Vidím tedy na mapě, že obrovský shluk čísel míří po hlavní silnici na Vrchlabí, zatímco já si to šlapu cyklostezkou přes Trutnov, kde obdivuji krásný luxusní parkovací dům pro kola, a nakonec záplatovanou silničkou podél Labe coby malinké říčky. Pak přes Vlčice, Hostinné, Dolní Brannou... mraky se protrhávají a vykukuje sluníčko. Jedu zatím sám rovinou, plný sil a vychutnávám si pohodovou jízdu. Škoda jen, že nejsou vidět vrcholky Krkonoš po pravé ruce. Stále je halí hustá mračna.

Kolem jedné stavím na autobusové zastávce a dávám si svačinu. Předjíždí mě dva závodníci, které jsem před chvílí předjel já. Vůbec mě to nerozhází. Máme za sebou asi 60 km a další stovky před sebou. Navíc to neberu až tak jako závod, ale spíš jako dovolenou a dobrodružství. Pokud přežiju a zvládnu dojet do cíle, budu spokojený.

Dále mě navigace vede přes Jilemnici, Košťálov, Semily. Opouštím podkrkonoší a vítají mě kopce Českého ráje. Serpentine, úmorná stoupání a skály vystupující z lesa. Není ani jasno, ani zataženo. Vládne lepicí horké dusno, asi jako v prádelně. Plánovat tudy trasu možná nebyl dobrý nápad. Podle trackerů tudy skoro nikdo nejede. První krize na sebe nenechá dlouho čekat, ale aspoň se nemusím bát provozu.

V bufetu pod hradem Frýdštejn potřebuji dát studenou limču a trochu orazit. Počasí se náhle mění, zatahuje se a mrholí. Jedu dál. Opouštím ten krutě krásný Ráj a zase chvíli rovinami po cyklostezkách a silničkách při dálnici mířím k Liberci vstříc prvnímu kontrolnímu bodu, jímž není nic jiného než Ještěd. Stoupání od města je po takové cestě opravdu krušné. Také mě překvapuje, s kolika dalšími závodníky jsem se tu sjel, všichni mi ale ujíždí, nějak nemám síly. Navíc jak stoupáme, vjíždíme do mlhy. Ne do mlhy, do hustého mraku. Fouká studený vítr, mrholí, dohlednost stěží 30 metrů... Na Výpřeži v bufetu dokupuji vodu a šinu se k vrcholu. Cestou míjím spoustu závodníků, co už jedou dolů. Znamená to, že nejsem rozhodně poslední, i když dobrou půlku cesty nahoru na horu tlačím. U hotelu se dlouho nezdržuji. Vždyť není vidět ani do poloviny výšky budovy, natož někam do kraje. Na Ještědu je tak hnusně, že kdekoliv jinde bude líp.

Rychle sjíždím dolů a nepřímou úměrností i teplota z nějakých deseti stupňů raketově stoupá. V Osečné už můžu zase sundat bundu a vychutnávat si rovinatý začátek druhé etapy skrze Ralsko – krásný to kraj. Jedu lesem po luxusní cyklostezce – vpravo silnička, vlevo singltrek – každý si může vybrat dle chuti – paráda!

Pak se přede mnou vypíná kuželovitá hora Ralsko. Ještě že k vrcholu nemusím. Trápí mě ale něco jiného. Rychle se blíží večer, mám hlad a přede mnou velké deště. V bufetu u cesty zhltnu mísu zelnačky, zaliju birelem a jedu dál na západ. Před Českou Lípou cítím první kapky. Město projíždím skoro za tmy. Za Lípou zase trochu prší a trochu neprší. České středohoří mě vítá dlouhým stoupáním a síly rychle ubývají. Tma, samota... už se spíš ploužím. Pořád a pořád do kopce. Cestou se rozhlížím, kde bych hlavu složil. Ve vesničce Rychnov mě dojíždí jeden závodník, dlouho ale nepoklábosíme. Zůstávám na zastávce a jsem rozhodnutý tu ulehnout, protože po dnešních 199 km

Všude dobře... na Ještědu ne!

už nemůžu. Pak si ale všímám, že vedle je nějaké místní kulturní shromaždiště s přístřešky, stoly a krytým pódiem. Lepší varianta pro nocleh. A co to oči mé vidí naproti, i teď v půl jedenácté otevřená hospoda. Zajdu si na jedno pro lepší usínání. Uvnitř skupinka veselých žen a pan vrchní. Hned při vstupu vybuchují smíchy se slovy: „Další... Kolik vás tam ještě je...?“ Samozřejmě musím vyprávět o závodě a zážitcích a zodpovídat řadu dotazů. Netřeba asi říkat, že normálními lidem dost často připadáme my z oboru „Ultra“ jako utečenci z nějaké psychiatrické léčebny. Ale co je hlavní, vydyndal jsem luxusní ubytování. Stylový vesnický apartmán mám za pár korun a celý pro sebe. Normálně bych se neostýchal spát venku, ale při představě silných dešťů, které se sem ženou, vůbec nepohrdnu střechou nad hlavou.

Den 2.

Neděle. Vstávám před pátou, venku je tma a leje jak z konve. Nebýt toho, že jsem se s panem vedoucím domluvil na odchod v 5, asi bych se nevykopal. Vůbec se mi do toho nechce. Alespoň že teď jedu pěkně z kopce. No jo, jenomže úplně blbým směrem. Na ceduli vidím Příbram. Tak to jsem skoro doma, říkám si. Jenže tohle není ta naše – a už vůbec jsem tu neměl být. Asi jsem se měl víc koukat do navigace, takže zase 2 km zpět do kopce a pak už správně. Sjíždím pěkných 6 km skrze lesy

deštivým ránem Labskou cyklostezkou

k Labi mokrou silnicí a musím se pekelně soustředit. Tady už je řeka pořádně široká – ne jako ten srandovní potůček včera u Trutnova. Cyklostezka mě vede po jejím břehu až na okraj Ústí nad Labem. Na benzínce, zabalený v pláštěnce, dávám snídani a rozjímám. S tupým výrazem do prázdna si uvědomuji, že jsem se zas tak dobře nevyspal. A teď mě čekají průjezdy několika velkými podkrušnohorskými městy, kterým jsem se při plánování nedokázal vyhnout. Ústí, Teplice, Litvínov- „cikánská města“. Jsem docela rád, že je projíždím za rána a ne v noci. V Teplicích dokonce přestává pršet, což zlepšuje náladu.

Konečně Horní Jiřetín. Druhý kontrolní bod je na dosah ruky, ale nejdříve si musím vystoupat až na vrcholky Krušných hor. Opravdu je to krušné stoupání. Bolí mě zadek, nohy a nejvíc achilovky. Občas si i zatlačím, abych si odpočinul. Alespoň že silnice je bez provozu. A proč je bez provozu? Protože je uzavřená! A uzavřená je proto, že zde opravují mostek. Ale mně to nevadí – kolo snadno hodím na rameno a jak srnka to obejdu lesní pěšinou - heč.

Nahoře je zase sychravo, zataženo, zima... Stojím u rozhledny Hláška, nad Horou sv. Kateřiny, což je 2. kontrolní bod. Sjelo se nás tu celkem 5 a je to příjemné setkání. Opět obdivuji závodníka s velomobilem. Je to zvláštní ale krásný stroj. Také jsem se o ně kdysi jen letmo zajímal a hrozně rád bych si někdy nějaký vyzkoušel. Do kopců a do horkých letních dnů to sice asi moc není, ale z kopce letí jak raketa, vítr nevadí, ruce nezebou... Je jedenáct hodin a restaurace zrovna otvírá. Jdeme na teplou bramboračku, něco k pití a trochu té konverzace. Pauza opravdu přišla vhod, jenomže teď se navléct do mokrých hadrů vykopat se ven...

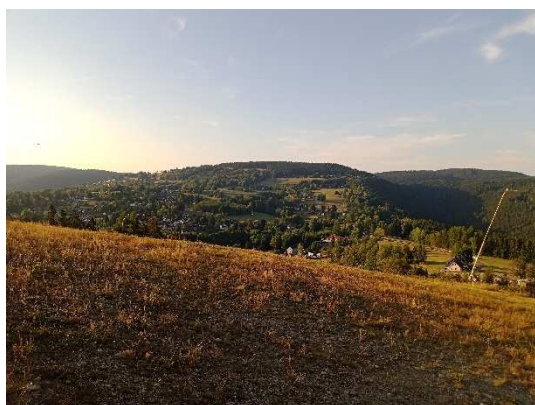

Rozhledna Hláška

Naše skupinka se trhá okamžitě. Míříme vesměs stejným směrem, ale každý jiným tempem. Třetí etapa zvaná „Krušnohorská“ začíná. Projíždím spoustu míst, která znám z letošního Toulání, Předložského Loudání a prožívám jakési Dejavu, až se tomu musím smát – hlavně když

si doplňuji vodu u stejného pramene jako před třemi měsíci. To by mě tenkrát asi nenapadlo. Jedu občas silničkami, občas asfaltovými lesními cestami přes Kalek, Pohraničí... chvílemi se s někým potkáme, jedeme spolu, pokecáme a zase se rozdělíme... pak kousek přes Německo: Steinbach, Johstadt... Počasí se zase mění. Slunce svítí, pálí. Příroda okolo krásná. Pak zpět do Čech. V Loučné ale znovu mířím přes hranice. Čeká mě úmorné stoupání na Boží Dar. Abych se vyhnul přejezdu Klínovce, volím mírnější variantu hlavní silnicí okolo Oberweienthalu, i tak je to ale makačka. Hic, pot, námaha až se mi motá hlava. Jsem prakticky bez pití. Před městem zmateně kroužím po kruháci – až tak jsem vyčerpaný. Hned na první benzínce musím nakoupit. Potkávám se tady s Honzou. Už jsme se viděli v hospodě na 2. kontrolním bodě, a i několikrát předtím. Honza je borec. Jede jak drak i s jednou hendikepovanou rukou. Má i lehce upravené kolo, aby mohl vše ovládat jen pravačkou. Krom toho je to sympatický chlapík, a protože držíme podobné tempo, šlapeme kus spolu.

Za Božidarem se počasí zas mění. Už není vedro, teď je spíš chladno. Měl jsem si na cestu sbalit vše od plavek po kožich... Alespoň že nezdoláváme žádné brutální kopce. Jenomže to bych to zakřikl. Za Horní Blatnou jedeme zase jednou takovou lesní asfaltkou, tentokrát je ale pořádně rozbitá, sem tam připomíná spíš polňačku, a tak musím jet hodně opatrně, aby se má drahá silnička nechtěně nedezintegrovala. Honza mi na gravlu ujíždí. Třetí kontrolní bod, který také znám z Toulání, už není daleko. Na Olověný vrch jsem se nedávno škrábal za úsvitu, teď jsem tu v pozdní letní podvečer. A opět se potkáváme s Honzou. Pár fotek na památku a jedem se nadlábnout do restaurace pod kopcem. Míjíme se tu s jinými jezdci a zpovídávají nás turisté z ciziny, cože to jedeme. Ještě že Honza umí anglicky, já jsem na jazyky dřevo.

Večerní Krušnohorská krása z Olověného vrchu

Po jídle se těšíme na parádní sjezd dolů z hor. Už se šerí a svítí lampy. Honza zůstává na benzínce s jiným partákem. Já jedu sám dál a stavím až za tmy u benzínky na okraji Sokolova. S hrůzou zjišťuji, že po všem tom kodrcání po vedlejších flastrstrádách mám na zadním kole osmu jak hrom. Zkousím to ladit, ale je to spíš horší. Teď musím povolit brzdu, co to jde, aby se kolo vůbec točilo. Snad to zítra někde pořeším, hlavně aby nepopraskaly dráty.

Nočním městem chci projet po cyklostezce. Musím objet nesympatickou partičku podivných existencí. Omamná vůně doutnajícího konopí, která se line okolím, mě nepřekvapuje. Jenomže cyklostezka je po stech metrech neprodyšně uzavřena, a tak musím kolem partičky znovu. Naštěstí mají svou zábavu a nevšímají si mě.

Jak rychle jsem se rozloučil s Krušnými horami, tak rychle mě přivítal Slavkovský les – a to pěkně táhlým stoupáním. Cesta z Kostelní Břízy na Lazy se nedá nazvat silnicí. Možná kdysi byla, ale teď jsou to jen rozdrolené ostrůvky asfaltu uprostřed lesů. Jedu krokem s už tak pochroumaným kolem. Na klidu ani nepřidává stádo divokých prasátek, která vyskočila z příkopu a prohnala se kolem mě tak blízko, že jsem si je mohl skoro pohládit. Možná jsem měl jet raději po hlavní, teď v noci by byla určitě bez provozu.

Kolem půlnoci jsem se dokodrcal k přístřešku na rozcestí Hvězda, a protože předpověď nevyhrožovala žádným deštěm, rozbalil jsem spacák a hajdy na kutě. A jak tak ležím najednou si uvědomuji, že je hrobové ticho. Ale opravdu hrobové. Jen jeden ptáček někde ze spaní zapískal a pak už nic. Takhle tichý les jsem ještě nezažil ani uprostřed hluboké noci. Nejspíš vše umlklo ve chvíli, kdy jsem si zul tretry a fusekle pověsil přes štangli, jiné nehorrorové vysvětlení mě nenapadlo.

Den 3.

Pondělí. Po dvou a půl hodinách spánku a půlhodině klepání kosa v lehkém spacáku si musím udělat malou rozcvičku abych se zahřál a přestal se třást jak při epileptickém záchvatu, jinak bych se stěží spakoval. Za chvíli jsem v Kladské, a pak tradá z kopce do Mariánských lázní rovnou na benzínku na snídani. Poznámka: benzínky by se měly jmenovat „čerpací stanice – občerstvovny šílených cyklistů“.

Pořádná snídaně – základ dne

Dál to hrnu víceméně rovinami po vedlejší silnici, která vede souběžně s hlavní – přes Planou, Kočov, Bezděkov až do Boru. Neudělal jsem zrovna dobře, když jsem uhnul z hlavní trasy a vydal se oklikou Kolem malebného Sedmihoří. Jak se později ukázalo, zbytečně jsem si zajel. I jedna cyklostezka, která měla být s asfaltem, byla s hlínou a kamením... V Horšovském Týně jsem si dokoupil zásoby ve vietnamském Krámku a zahajuji výstup k rozhledně Šibeniční vrch. Na rozhlednu ale nelezu, abych neplýtval skromnými zásobami sil. Raději si dám svačinu. Potkávám se tady se spoustou dalších jezdců – i s Honzou, ale odjíždíme každý sám a míříme přes kopečky Švihovské vrchoviny k mým rodným Klatovům. Zdejší kraj dobře znám, a tak nemusím ani koukat do navigace. V Klatovech mě dokonce přišel přivítat táta. Bohužel nemám čas na dlouhé povídání, chci stihnout cykloservis před polední pauzou. Zatím co všichni hledají restaurace, protože je čas oběda, vedu kolo k panu „cyklo-doktorovi (CYDr.)“. Není nadšený, že ho takhle přepadám, ale nevyhazuje mě. Nakonec mi kolo vycentroval a já můžu pokračovat.

Nad Horšovským Týněm

Počasí bylo až doteď příjemné, jenomže od Klatov na východ se rychle kupí mraky. K tomu brutál stoupání kolem Drkolné. První jídlo si dopřávám až na benzínce v Sušici a balím se do pláštěnky, protože docela solidně prší. Dále houpavou krajinou přes Žichovice, Frymburk, Katovice až do Strakonice. Další známé místo a známá trasa z let minulých. Z Hajske jedu po vedlejší silničce, která má být dle dopravního infa uzavřená, jenže já nevím, kudy jinudy to objet a po hlavní na Budějovice se mi opravdu nechce, takže to prostě zkusím. A opravdu, cesta zatarasená finišerem, válcem a jinými stroji. Kupodivu i dělníci se tu v pozdním odpoledni míhají. Jednoho se ptám a je mi dovoleno projet. Čerstvý mokrá asfalt je ještě vlažný, ale nelepí. Dobře, že jsem se nenechal zastrašit. Pak kolem slavné Sudoměře až do Protivína, kde kupuji poslední zásoby. Konečně přestalo pršet. Mým dnešním cílem, ke kterému jsem se upnul, je kemp Tuš v Suchdole nad Lužnicí. Je to takový záchytný bod, kde se dělí trasy a kde mají pořadatelé pronajato několik chat pro unavené závodníčky. Kdo potřebuje, může zde hlavu složit, odpočinout, popít a rozhodnout se, jestli přestoupí na trasu delší nebo kratší. Představa suché postele je nesmírně lákavá, a tak dupu do pedálů, co to jde. Když mě ještě vyšší rychlostí předjíždí závodník a volá něco o tom, že je to už kousek, že to musíme dneska dojet a že si musíme máknout, aby byly nějaké volné postele, snažím se dupat o to víc. Skoro nedbám, jak mě bolí achilovky.

No jo, jenomže sedmá hodina večerní mizí v dálce a on ten slibovaný kousek je ještě poctivých 70 km. Večer na krku a k tomu zase začíná mrholit. V Hluboké nad Vltavou už se šei a plnotučný dešť

mě bičuje. České Budějovice objíždíme za úplné tmy. Na jedné zastávce se sjíždíme tři závodníci a dáváme si svačinu. Ještě 30 km ve tmě a v lijáku - hrozná představa, ale pořád lepší, než se klepat zimou promočený někde venku. Navíc nás čeká Třeboňsko, kraj rovin.

Byla to úmorná noční jízda, která mi připadala nekonečná, depresivní, ale pak se zjevily lampy, město a kemp. Dokonce i postel na mě zbyla. Blahodárná sprcha a pak na kutě. Usnul jsem, nebo spíš upadl do bezvědomí, sotva jsem zalehnul.

Den 4.

Úterý. Budí mě jakési šramocení. V chatce panuje naprostá tma. Někdo vstává a za svitu mobilu se balí. Myslím si, že je ještě noc, ale ono už je 5 ráno. Vstáváme tedy všichni. Jak zjišťujeme, venku

Důkladná protidešťová úprava (vydržela cca půl hodiny)

pořád leje jak z konve a podle meteoradaru bude lít celý den od jihu až k severu – tedy celou zkrácenou trasu do cíle. Tak tohle je už moc! Jsem rozhodnutý skončit, tohle mi za to nestojí. Myslím to vážně a hledám si vlakové spoje domů, jenomže pak první borci vyráží na trať, rozednívá se a mně v hlavě hlodá cosi, co je silnější než pochyby, pohodlí a nevole. A hlodá to tak dlouho, až to všechny pochyby rozhlodá a já balím a omotaný pláštěnkou, igelitovými pytlíky na odpadky a izolačkou usedám v osm hodin do sedla.

Do cíle je to 276 km. Mohl bych to dnes dojet? Spíš ne, ale zkusím to. Třeba budu mít štěstí. Když to nezkusím, tak to nezjistím. Chvilí prší hodně, chvilí ještě víc a chvilí... úplně nejvíc. Kdyby kapky ještě zhoustly, už bych potřeboval nějaký přídatný lodní šroub. Na benzínce u Chlumu nemají bagety, snídani si dám holt později. Cedule varuje na uzavírku silnice – no nazdar. Ale pokračuji. Silničáři zrovna staví neprodyšný zátaras. Jsem asi poslední, kdo projede. Super! V Jindřichově Hradci bagety na benzínce mají, a také šátečky, záviny a jiné zákusky. Jdu si dát pozdní snídani. Voda ze mě teče proudem a dle pohledů lidí vypadám jak strašidlo. A vida, Honza to taky nevzdal. Do kempu dorazil pozdě v noci a teď už je na trase ani ne hodinu za mnou.

Jedu dál a déšť ustává. Jsem sice dost uondaný a nejrady bych to zabalil, ale svědomí (či co) mi to nedovolí. Je to jen v hlavě. Tělo, i když bolavé, achilovky úpící při každém šlápnutí a oteklé jak měchy s vodou, pořád ještě může, a tak jedu, pomalu a jistě.

Projíždím okrajem Vysočiny a není to žádný med. Nahoru a dolu, nahotu a dolu... V Pelhřimově mrholí tak hustě, že snad i déšť byl lepší. Humpolec na situaci nic nemění. Aspoň krátký telefonát domů mé ženě pro povzbuzení si dopřeji. V Čejově si v konzumu kupuji pár rohlíků a tlačenu – není nad energeticky vydatnou cyklistickou stravu. Pak přijíždím do Světlé nad Sázavou. Večer se rychle blíží a do cíle zbývá přes 150 km. To dnes nedám. A představa, že spím totálně promočený někde venku mě taky netěší. Zkousím tedy sehnat penzion při cestě a daří se. V Habrach ještě nakoupím večeri těsně před zavíračkou. Prodavačka za mnou zamyká dveře. A pak už šlapu až do Vestce u Běstvíny. V sedm hodin jsem na luxusním čtyřlůžkovém pokoji. Sprcha, jídlo, peřiny... Škoda že se nemůžu s někým o to přístřeší podělit. A vida, Honza, se kterým jsme se často potkávali, je pořád cca 20 km za mnou. Jenomže jak ho kontaktovat? Pak mě napadlo najít ho na Facebooku a poslat mu zprávu. A povedlo se. Po osmé už jsme oba v suchu a v teple – až si připadáme trochu nepatřičně. vůbec ne jako při non-stop ultra závodě. Ale co, pořádný odpočinek je třeba a zítra už to pak snadno doklepeme.

Den 5.

Středa. Vyrážíme za úsvitu. Honza o něco dříve, já se musel vrátit ještě na pokoj pro zapomenutou nabíječku. Rozjezd není vůbec snadný. Zadek mám už od sedla otlačený, odřený a pálí mě jako čert, nohy jsou ztuhlé a kotníky nalité jak jarní pupence – loupe to v nich a vrže. Nemám pochyb, že jsem si uhnal nějaký zánět šlach, ale do cíle už to není tak daleko.

Prvním úkol: překonat severozápadní cíp Železných hor a pak už to jede jak po másle. I sluníčko se směje a teplota rychle stoupá. Za chvíli jsem v Pardubicích a mířím na snídani na benzínku. Na mapě vidím, že Honza také zrovna snídá u benzínky, jen na druhé straně města. Brzy ho dojždím v Hradci Králové, když staví na nábřeží. Nějaká paní si tu asi spletla pedály, rozjela se s autem přes parkoviště rovnou k řece a zůstala viset na hraně svahu. Co vyváděla nevíme, ale s tímhle jí těžko pomůžeme. Dál už to parádně odsejpa cyklostezkami při Labi skrze placatou Českou tabuli pořád a pořád k severu. Krásná jízda na závěr – snad aby napravila dojmy z veškeré hydrojízdy.

Další fotky do cíle nemám – tak tady ještě jedu z cesty okolo Ralska

Před Jaroměří staví Honza u stánku s občerstvením. Nečekám a valím dál, třeba mě brzy dojede. Pohodová jízda končí kousek za zámek Kuks, kde cyklotrasu opouštím. Přes kočičimi hlavami dlážděnou ulici kolo raději vedu, aby se ještě na poslední chvíli nerozpadlo. Pak následuje dlouhé stoupání hodně rozbitou silničkou. Nemám ani tušení, že mě Honza mezitím někde Předjel. Když dorážím do Hajnice, on už je v Trutnově.

Sjezd do města hlavní silnicí je nepříjemný. Míjí mě jeden souvislý proud aut. Někteří řidiči si evidentně nemohou vzpomenout, jak bylo to pravidlo pro předjíždění cyklistů: jeden a půl metru... nebo jeden a půl centimetru...? Bohužel jiná cesta není. Naštěstí bez úhony míjím ceduli Trutnov a projíždím ulicemi. Z města už navigovat nepotřebuji – stejnou cestou jako ze startu zase nahoru přes Zlatou Olešnici, Bernartice až do Žacléře – do cíle v obecním domě. Je půl druhé, Honza už tu čeká a s ním jedna závodnice. Další jezdci přijíždějí za chvíli. Posedíme, něco sníme, poklábosíme a pak je čas se rozloučit a vyrazit domů.

Závod Okolo republiky ve zkrácené verzi Okolo Čech jsem úspěšně dokončil na 22. místě, celkem jsem najel 981 km za 4 dny, 3 hodiny, 30 minut a skoro čtvrtina toho byla jízda v dešti. Žádný velký výkon to nebyl, zvláště když někteří borci v tomtéž čase objeli celou republiku. Nechápu, nerozumím... jen zírám, jak to dokáží a hluboce je obdivuji, ale upřímně jim to nezávidím a nemám žádné velké ambice pokoušet se s nimi soupeřit. I kdybych byl tak zdatný a dokázal celou trasu proletět jak raketa, a ještě k tomu po silnicích první třídy v hustém provozu, neumím si představit, jak bych si tu jízdu vychutnal a užil. Jen bych trnul hrůzou, kdy mě něco srazí, bezhlavě bych bušil do pedálů a snad bych si ani nevšiml, kudy jsem to vůbec jel. Právě zážitky a nevšední hluboké pocity a dojmy – ať už jsou kladné nebo negativní – jsou to, co si člověk odnáší. Každý to má nastavené zkrátka jinak. Pro někoho závod a honba za stupni vítězů, pro jiného dobrodružná dovolená, překonávání osobních hranic a pro dalšího třeba obojí...

Co říci úplným závěrem? Byl to určitě hluboký zážitek plný krásných i úmorných chvil, na které se bude ještě dlouho hezky vzpomínat – tedy až se bolavé tělo zotaví a dožene spánkový deficit. Posunul

jsem si zas vlastní hranice o kus dál a přesvědčil se, že pokračovat se dá, i když si člověk myslí, že ne. Potkal jsem pár stejně naladěných fajn lidí, které bych rád zase někdy viděl. Jo, a taky už chápu, k čemu jsou ty „grevly.“